

REZOLVARE

— Slavă domnului, de data asta a fost mult mai simplu.

V-H-D-I-X

Dintr-o greșită planificare a editurilor unele cărți foarte solicitate apar în tiraje mici, insuficiente.

A. POCH

Toți pentru una...

... și una pentru toți

VALERIA
BOICULESI

*Și aici
„o artă”*

Buna mea colegă,
dulce, ca o dudă
suferă de... foame
c-o răbdare crudă!...

E adevărat că —
stăm în antiteză —
și-a ieșit din matcă
și... e cam obeză, —
însă,
e-o comoară
de colegă,-n toate:
ea
și din țigară-mi
trage
jumătate...

E și-aici o artă,
și-ncă una nouă:

vrea ca să-mi împartă
cancerul
în două!
Ușurindu-mi munca,
blind,
ca o dădacă, —
îmi mănincă șunca,
poftă
ca să-mi facă, —
apoi,
fără poză mi intră
și-n piftie...
(E și-aici o doză
de prietenie!)

Și... din Timp imi gustă!
(pe din două, iară):
vrea

să-i fac din fustă
rochie de vară, —
și-mi aduce ața,
acul, —
«să-mi rămână», —
lăudînd dulceața
și măiastra-mi mină...

Buna mea amică,
nu e de mirare, —
(norocoasă, cică)
și mașină are!...
Vrînd să și-o împartă
e și-acuma gata...
și-aici e-o artă:
eu
să-i cos
prelata!...

TUDOR MUȘATESCU

O AMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

Din jurnalul de
bord al unui nebun

● Este o minciună sfruntată. Cit
am stat la balamuc, n-am fost nici
o clipă nebun. Tot timpul am fost
albie de rufe.

● — E adevărat că dumneata ești
cal de curse?

— Nu. Sint cal de șah.
— Alb sau negru?
— Murg.

— Aha! De-aia mi se părea mie
că te cunosc de undeva!

● — Dacă vrei să te sinucizi, cum
o să te arunci pe fereastră de la
parter? Trebuie să fii nebun.

— Păi sigur că sint. Că dacă aș
fi în toate mințile, m-aș arunca de
pe acoperiș.

● — Ce zici, șefule, de bietul
Bonaparte. S-a țicnit.

— De ce?

— Zice că-l cheamă Gogu Io-
nescu și miine pleacă acasă.

● — Domnu' arhitect. Te rog
să-mi dai o consultație de speciali-
tate. Dacă imi fac o vilă fără temelie,
ce pot să-i pun în loc de acoperiș?

— Un basc. Dar să fie cu moțul
în sus, să aibă și paratrăsnet.

● — Măăă! Lăudăroși sint și
regii ăștia! Aseară, Ludovic al XIV-
lea se lăuda că lui îi face injecții cu
diamant; Napoleon că lui îi face cu
aur!... Uite, mie — de 12 ani, de
cînd sint aici — nu-mi face decit
injecții cinstite. Și, slavă domnului,
sint ditai Mikadoul Japoniei!

● — Ascultă, vreau să-ți spun un
secret.

— Care?

— Am impresia că aici sintem
la balamuc.

— Vezi-ți de treabă, nene! La
balamuc sint ăia de afară!

● — Sic că eu, azi noapte, am
dormit în armură medievală.

— Și eu în cămașă de forță! Sic!

● — Uuuu, ce figură de om să-
nătos ai astăzi!

— Sănătos ești tu, măgarule!

● — De ce îți spune matale Lu-
dovic al XIV-lea? Ați fost frați
mai mulți?

— Da! Paisprezece. Și fiindcă
eram toți gemeni, mama ne-a pus
numere ca să ne deosebească.

— Înțeleg, înțeleg! Eu, de fapt,
sint insectă și de-aia mă interesam.

● — Cu-cu! Cu-cu! Cu-cu!

— Și mai susții că nu ești ne-
bun? Unde ai pomenit cuc să cînte
iarna?

— Da, dar eu sint cuc împăiat
și cînt cînd vreau eu!

CAFENELE de ODINTOARA

Adolescența mi-am petrecut-o în localuri modeste, începând cu ceainăriile de pe Calea Văcărești. Debutau pe atunci Gala Galaction, Tudor Arghezi, V. Demetrius, N.D. Cocea și bietul Radu Baltag, care a murit la Paris, după ce a tipărit, sub pseudonimul Adrien le Corbeau, câteva romane mult apreciate.

Eram legat mai ales cu Radu Baltag și cu V. Demetrius, care locuiau prin acele cartiere depărtate. Pe urmă, am trecut la centru, în ceainăria «Macedonia» din pasajul Doamnei, cu N. Georgescu-Cocoș, cu I. Chiru-Nanov, Aurel Savela și confrății de la «Duminică».

A urmat Kübler, Imperial, High Life, Terasa Oteteleşanu, împletit cu cafeleaua Haberman din Sibiu și Jagerhorn din Budapesta, cu Arkaden-Caffe din Viena, cu Vachette, Cluny Soufflot și Napolitain din Paris.

În plin cartier latin, cartierul școlilor, în frunte cu Sorbona, cafeleaua Soufflot făcea colțul Boulevard Saint-Michel și rue des Ecoles, peste drum de celebrul Vachette, unde veneau pe vremuri, după Verlaine și Oscar Wilde, poezii Jean Moreas, Henri de Regnier, criticul Emile Faguet, romancierul Francis Carco. Era și localul preferat al studenților români, care, la un moment dat, s-au mutat cu toții, vizavi, la Soufflot.

— La Vachette nu mai e chip de stat, din cauza intrigilor!

Dar la Vachette nu se mai ducea nici un român, ca să facă intrigi: toți compatrioții noștri se mutaseră la Soufflot.

Dacă la Fialkovski se ducea generația dinaintea noastră, I.L. Caragiale, Barbu Delavrancea, frații Hodoș, Grigore Ventura, Gh. Ranetti și Iancu Brezeanu, dacă la Boulevard și mai târziu la High Life tronau Alexandru Macedonsky, Mircea Demetriad și D. Karnabatt, dacă la Imperial și Kübler veneau Ilarie Chendi, St.O. Iosif, Dimitrie Anghel, Octavian Goga, Panaite Cerna, Ion Minulescu, sculptorii Storck și Späthe, și atîția alții, dacă la Terasa Oteteleşanu își petreceau vremea Emil Girleanu, Ion Dragoslav, D. Nanu, Liviu Rebreanu, Mihail Săulescu, George Gregorian și majoritatea scriitorilor de atunci, cofetăria-cafenea Capșa era interzisă boemei literare, fiindcă acolo mergea propripentada bucureșteană, ultimii boieri, oameni politici și ziariști. Acolo nu se discuta literatură, ci se puneau la cale interpelări în parlament, campanii de presă, cancanuri.

În separeurile de la Capșa, sub arcușul fermecat al lui Cristache Ciolac, băieții de bani gata și puternicii zilei petreceau până în zori.

La ora mazagranului se vorbea de ultimul chef al cnezului Moruzzi, prefectul poliției Capitalei, de ultima metresă a lui Emil Porumbaru sau a lui Petrovici-Armis, de ultima farsă datorită distracției intermitente a lui conu Constantin Dissescu, de ultima moștenire tocată de Floflo (Al. Al. Florescu, autorul dramei «Sanda»), sau de Vasilică Mortzun, mecenate al artiștilor.

Mai era în discuție întrecerea ca lungime și frumusețe a bărbilor lui Iancu Manu și a moșului mehedintean Tilică Burileanu.

Bietul conu Iancu Manu ar fi trecut cu vederea orice concurență, chiar a noilor purtători de bărbi patriarhale, Pascal Vidrașcu și Georgescu Ștefănești, atît de încrezător era că nu-l poate întrece nimeni. Dar îl scotea din fire Iorgu Cavadia amabilul bogătaș și compozitor din Brăila, autorul atîtor romanțe celebre, despre care prietenii spuneau că are, într-adevăr, cea mai frumoasă barbă din România.

Spre sfîrșitul vieții, prin 1939, Iancu Manu, care a locuit vreme lungă la hotel Capșa, și a murit chiar acolo, a făcut o ultimă călătorie la Paris și, ca să mai întinerască o dată, și-a rotunjit de jur împrejur barba, micșorînd-o, venerabila po-doabă argintie, care făcuse pe ștregarii bucureșteni să-l numească «tatăl lui Dumnezeu».

Vitrinele Capșei m-au intimidat totdeauna. Încă din copilărie, mi se părea, că acea cofetărie cu prețuri mari, cu clientelă aleasă, cu reputație prestigioasă, îmi va fi interzisă de-a pururi. Am rămas pînă azi cu această îndepărtată impresie, cu o strîngere de inimă: tot mi se pare că nu voi fi primit, că așezîndu-mă la o masă, n-am să fiu servit, că trebuie să plec foarte repede, ca să las loc boierilor și ziariștilor de marcă.

Mi-a rămas poate această stranie senzație, din vremea cînd, băiat sărac, treceam pe Calea Victoriei, vedeam dîndu-se jos din cupeuri și birji muscălești și intrînd la Capșa, doamne frumoase, disprețuitoare.

La măsute, pe trotuar, ședeau picior peste picior, mîncînd înghețată cu fisticuri sau sorbind din paie lungi siropuri colorate sau brune mazagranuri, personaje cunoscute, băieții de bani gata, proaspăt picați

de la Paris, viitori deputați, prefecti și profesori universitari.

Printre aceștia se strecurau și filifisoni, care nu o dată jucau roluri echivoce în societatea bucureșteană, în preajma doamnelor bogate, în a doua sau a treia tinerețe.

Se spune că Iancu Brezeanu, după o noapte de chef, cumpăra din piață cite o știucă sau un crap, îl lega de coadă cu o sfoară, tîrîndu-l după el, cum își duc alți oameni cățelul, trecea pe trotuarul din fața Capșei și, arătînd cu coada ochiului pește, spunea cu amabilitate tinerilor matinali de pe la mese.

— Sans à propos! Sans à propos! (Fără nici o aluzie!)

Se ducea uneori la Capșa și Niculaie Filipescu, chiar Petre Carp, și era nelipsit ziaristul Papamihalopol, directorul «Țării». L-am văzut acolo și pe fostul meu director de la «Epoca», Timoleon Pisani, cu care am polemizat mai târziu, pe chestii de lingvistică, precum și pe frații Ranetti.

Scriitorii, actorii, cîntărețele străine în trecere prin București, mai ales francezi, erau ospătați la Capșa în saloanele rezervate meselor intime

Mi-aduc aminte de un dejun oferit actriței Rejane de către V.G. Mortzun, cînd a vorbit foarte emoționat, Ion Al. Brătescu-Voinești, despre «le frisson de la France». Pe urmă alt dejun, tot în separeul dinspre strada Edgar Quinet, tot de Mortzun oferit Suzanei Despres și lui Lugné-Poe.

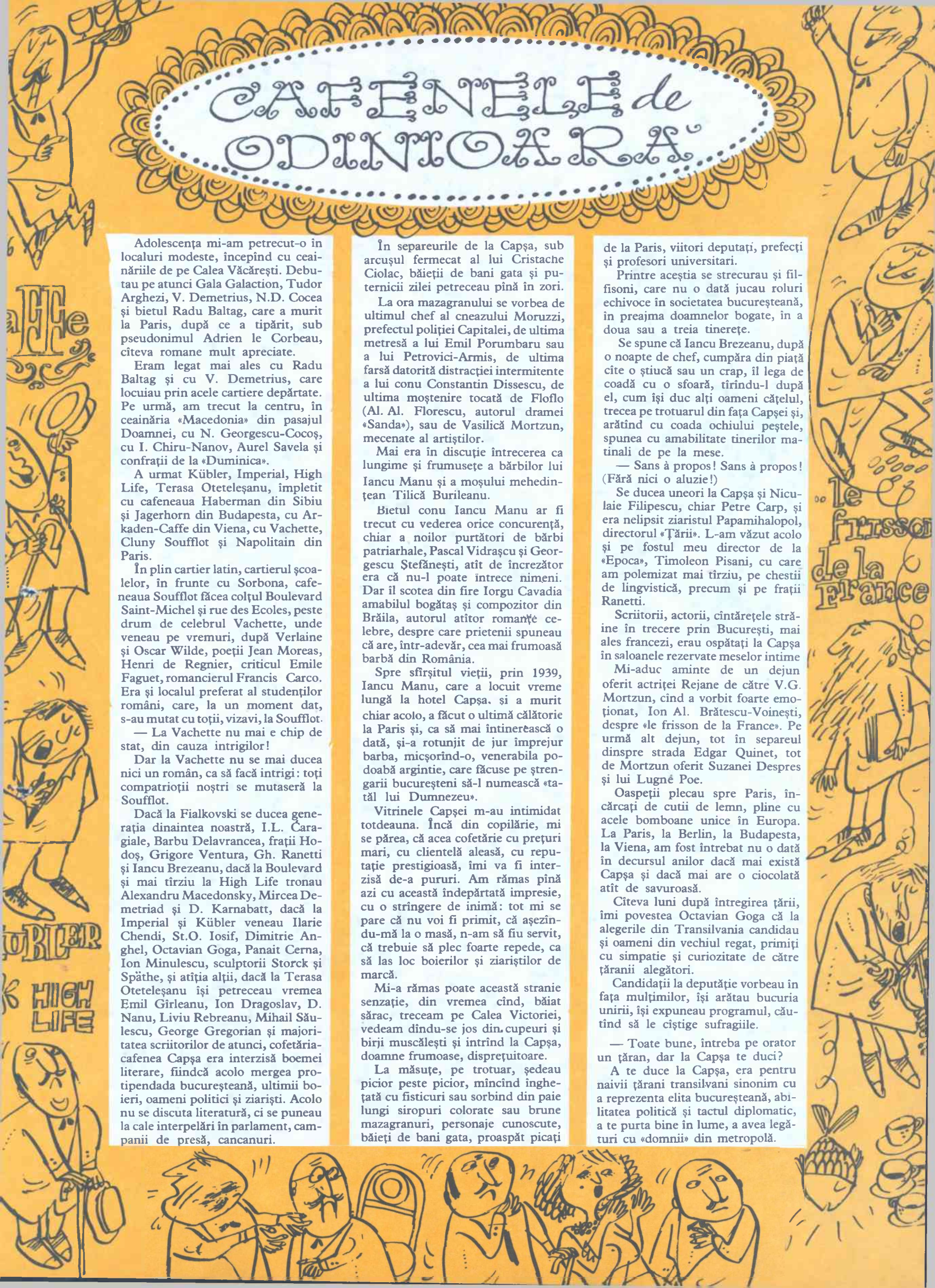
Oaspeții pleau spre Paris, încărcăți de cutii de lemn, pline cu acele bomboane unice în Europa. La Paris, la Berlin, la Budapesta, la Viena, am fost întrebăți nu o dată în decursul anilor dacă o mică Capșa și dacă mai are o ciocolată atît de savuroasă.

Cîteva luni după întregirea țării, îmi povestea Octavian Goga că la alegerile din Transilvania candidau și oameni din vechiul regat, primiți cu simpatie și curiozitate de către țărani alegători.

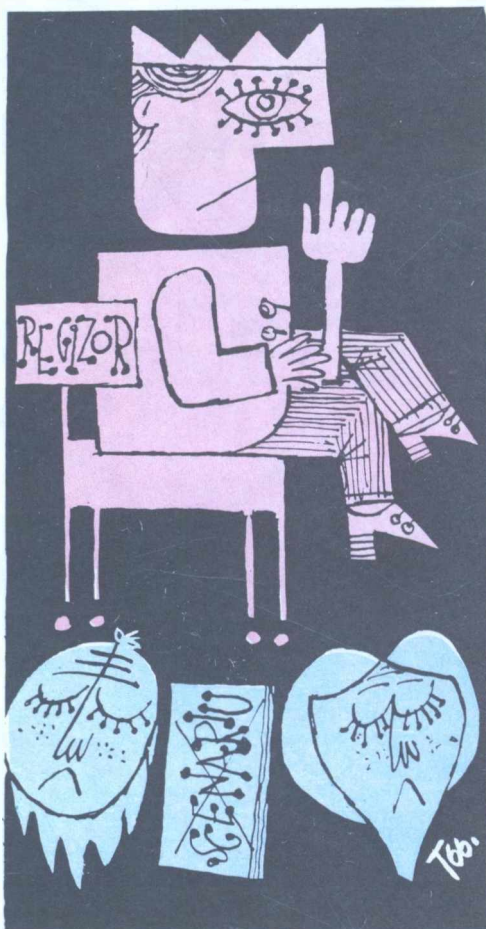
Candidații la deputăție vorbeau în fața mulțimilor, își arătau bucuria unirii, își expuneau programul, cău-tînd să le cîștige sufragiile.

— Toate bune, întreba pe orator un țaran, dar la Capșa te duci?

A te duce la Capșa, era pentru naivii țărani transilvăni sinonim cu a reprezenta elita bucureșteană, abilitatea politică și tactul diplomatic, a te purta bine în lume, a avea legături cu «domnii» din metropolă.

CITEVA RETETE PENTRU UN TINĂ.

Un tinăr regizor de teatru m-a acostat deunăzi spunându-mi că, în ultima vreme, montările sale nu mai sint apreciate de unii critici, care le găsec plate, neinteresante, și, mai ales, lipsite de suflul nou care pasionează acum pe oamenii de teatru. Impresionat de această mărturisire, m-am gîndit să aștern pe hîrtie cîteva sfaturi extrase din experiența mea de spectator, care s-ar putea să-i fie utile dacă va dori să se încadreze acestui suflul nou. Așadar, să începem:

Regizorul este prin definiție și certificat de absolvire un om mai inteligent decît toți cei care-l înconjoară. El are drepturi nelimitate, nu numai asupra autorilor contemporani, dar și asupra clasicii. Mai ales aceștia din urmă sint niște mituri și ca atare trebuie demitizați. Demitizarea se face prin răsturnarea sensurilor piesei, ceea ce duce la răsucirea în mormint a dramaturgului, care însă, dacă ar fi trăit, ar fi scris piesa exact în spiritul ideilor regizorului. Dacă nu credeți, teatrul este gata să vă ofere o ședință de spiritism spre a-l întreba direct pe cel în cauză.

Un regizor modern nu-și va pune niciodată piesa în scenă chiar pe scenă, ci va cere teatrului să-i construiască o estradă în sală peste scaune și va instala spectatorii pe

scenă. În acest fel, se realizează un flux de idei în sens contrar, pornit de la schimbarea axului de percepție de la orizontal la vertical și invers, precum și în linie frîntă și curbă, realizîndu-se un cerc logic perfect pătrat, care nu se poate să nu impresioneze pe spectatorii rămași în sală după primul act.

Estrada citată mai sus se poate face oricum, din orice material și de orice culoare, cu condiția să coste cît mai scump, căci nici un regizor care se respectă nu se uită la bani deoarece statul plătește, iar un deviz insuficient de ridicat este de la început egal cu un spectacol ratat. Chiar dacă spectacolul s-ar juca cu săli pline, trebuie avut grijă ca decorurile, costumele și recuzita să coste atît încît să nu poată fi amortizate înainte de opt pînă la zece ani.

Pentru a fi contemporan, un regizor modern se va inspira întotdeauna din curentele care au fost la modă în străinătate cu circa jumătate secol înainte. Acestea nu sint destul de clasice ca să le cunoască toată lumea, nici destul de noi ca să poată fi repetate cu ușurință de anumiți curioși.

Deși actorii nu contează, ei fiind niște păpuși cărora el le insuflă viață, regizorul va cere să fie angajați cu reprezentarea actori de la

alte teatre, cei din trupa respect necorespunzînd concepției sale pînă la urmă, nefăcînd nici de parale. În felul acesta, se rezează performanța ca un num mare de actori să primească salarii de la teatrele la care sint angajați, dar nu joacă și tantieme de la teatrele la care nu sint angajați, joacă în permanență, ceea ce are mare importanță pentru trăirea psihicotrascendentală a rolurilor respective.

Criteriile după care se face ctribuția sint și ele substanțial nedernizate. Potrivit lor, rolurile femei atrăgătoare trebuie interpretate de actrițe pe cît se poate uși și bătrîne, iar actorii fără măr un început de chelie și o figură buhăitită nu sint destul de interesante. Chiar dacă rolul principii feminin, prin cine știe ce minune va încăpea pe mîna unei actrițe tinere și drăguțe, se va avea vedere neapărat ca partenerul ei să fie între două virste, preferabil o față de alcoolic. Reciproca e de asemenea valabilă, succesul fiind asigurat și-ntr-un caz și în celălalt.

Punerea în scenă va trebui înțită negreșit de proiecții de film astfel ca spectatorul să se credă din cînd în cînd la cinema. Adă și un aer intelectual, atrăgător totodată atenția conducerii ci

CARTE POȘTALĂ

CĂTRE TOVARĂȘUL CONSTANTIN TURCITU,
DIRECTOR AL TRUSTULUI DE PANIFICAȚIE
C R A I O V A

Tocmai mă ridicasem din fața micului ecran, unde am vizionat un campion palpitant de lupte libere, exclamînd «Strașnici oameni, sportivi! ăștia!» cînd, ce să vezi? Îmi pică sub ochi, trimisă de redacție, o scrisoare din care aflu că și la Craiova există un temut și vajnic sportiv de lupte libere. Pînă la obținerea titlului de campion internațional la această disciplină, omul nostru de la panificație a obținut titlul de campion inter-brutării.

Primele antrenamente practice le-ați făcut, tovarășe Turcitu, chiar în biroul dv., luînd ca țintă un cadru din conducerea Trustului. Dacă întimplător nu se afla de față și un reprezentant al Ministerului, credem că din acest cadru n-ar mai fi rămas decît rama. La început, pentru încălzire, ați tras în adversar, adică în inginerul-șef Trăsnitu, o puternică rafală de injurături care au îmbrățișat toate categoriile de neamuri ale înmărmuritului inginer. Apoi, văzîndu-se înconjurat pe neașteptate de atitea neamuri, inginerul-șef nu s-a mai simțit parcă atît de singur și fără apărare, astfel că a încercat să riposteze cam în același stil, amintindu-vă, la rîndul lui, că nici dumneavoastră nu sinteți singur pe lume, că dispuneți și dv. de un stoc însemnat de rubedenii...

Întrucît corectitudinea de care dispuneți nu admite în nici un fel să vi se aducă neamurile în întreprindere, spre a nu fi, probabil, invinuit de familiarism ați trecut la etapa a doua: goana după adversar. Ați început deci a fugări cadrul de conducere în perimetrul încăperii directoriale. După ce, într-un tempo rapid, ați parcurs turul biroului în circuit închis (recordul încă nu a fost omologat), ați deschis larg ușa și crosul a continuat cu vigoare, conform prescripțiilor sportive, afară în aer liber, spre stupefacția suporterilor de la registratură, evidență, livrări și mai ales incasări... Pînă la urmă, ați izbutit totuși să puneți mîna pe adversar! Adică mîna e un fel de a spune, fiindcă de fapt ați pus piciorul.

Plasat direct și precis. După această repriză, inginerul Trăsnitu s-a declarat bătut (măr), și s-a plîns Ministerului că purtați un pantof nr. 46. Ghinion! Dacă ați fi purtat un număr mai mic (39—40), posibil să nu se fi alcătuit o comisie de anchetă atît de numeroasă. O dată pornită la drum, comisia ministerială a mai descoperit cîteva noutăți:

1) Că totuși, dumneavoastră acceptați să fie angajate neamuri în întreprindere, ca, de pildă, pe Ogarcă Ion, care din fire este nedisciplinat, recalcitrant, scandalagiu și văr. Ultima trăsătură de «caracter» a cîntărit deosebit de greu în balanța angajării.

2) Că unul din motivele animozității dv. împotriva inginerului Trăsnitu, pe care l-ați criticat de jos în sus cu piciorul, își are la rădăcină o cauză automobilistică: dv. i-ați cerut cu împrumut una sută bucăți bancnote a una sută lei bucata, total 10 000 lei necesari completării contravaloarei unui Fiat. Fiat 600, 850 sau 1300? Nu știm exact ce număr. Știm numai că bătaia a fost numărul unu...

3) Că ați refuzat să aprobați recompensele convenite inovatorilor. La acest punct ne abținem de la comentariu întrucît mai bun decît al nostru este comentariul comisiei.

4) Că lucrați după bunul plac, că lucrați sectar, că îi lucrați pe mulți...

5) Că în afara sortimentelor speciale de panificație produse la Trust ca: piine cu lapte, cu ouă, cu unt, ați mai introdus un sortiment: piine cu mahalagisme. Chestie de aluat...

5 bis) Ia te uită ce mai pete!

5 tris) Dacă vi se pare că o să ieșiți basma curată, ășta nu mai e punctul 5 tris, ci punctul 5 vis...

Și cu asta punct.

URZICA
Pentru conformitate
I. AVIAN

REGIZOR

geografiei că mai există talente regizorale pe care le-ar putea folosi diferitele coproducții despre evul lui francez, turnate pe malul lui Mogoșoaia.

Regizorul va avea grijă ca, în timpul repetițiilor să dea cât mai multe interviuri și să scrie cât mai multe articole despre concepția sa, apăsând modest, la sfârșit, că este aptă cu încredere aprecierea puștii suverane. Va preciza însă în interviuri și articole că viziunea este unică justă, inteligentă și modernă, astfel încât publicul să nu știe dinainte că ori aplaudă, ori este demn de tot disprețul.

Dacă un spectacol realizat după asemenea formule n-are succes, de ce nu este niciodată regizorul ci piesa slabă, aleasă de incompetenții din conducerea teatrului care îl obligă să-o pună în scenă, ori să scrie interviuri care n-au putut reda sensul înalte ale concepției regizorale, sau să scrie articole care nu s-au putut publica la nivelul necesar de înțelegere a unei montări cosmico-spaciale, concepută orizontal, vertical în același timp, oblic.

Acestea sînt cîteva sfaturi care pot să fie de folos tînărului meu regizor și a căror aplicare îl va ajuta să nu se regreșcă în ochii celor care îl apreciază desigur astăzi.

STEFAN TITA

Se mai întâmplă și așa...

Două momente

Personaje: Poetul ultramodern
Soția lui
Redactorul
Debutantul

I

Acasă la consacrat. Cîteva elemente de decor. Dosare, caiete.

Poetul ultramodern: (căutînd febril) Nemaipomenit! Sînt așteptat la redacție și nu găsesc manuscrisul!
Soția: Nu te enerva, dragă! O să-l găsim.

Poetul ultramodern: Cînd? Mîine? Poimîine? Peste un an?

Soția: (inspirată) A, să știi că l-am luat Nicușor.

Poetul ultramodern: Nicușor?

Soția: Da, mă duc să-l caut (iese).

Poetul ultramodern: (plîmbîndu-se nervos) Nemaipomenit! Auzi, Nicușor! (întră soția) Ei, l-ai găsit?

Soția: (predîndu-i un caiet) Da, dragă! Nicușor și-a scris lecția din abecedar pe caietul tău.

Poetul ultramodern: (băgînd repede caietul în buzunar) Am să-i rup

urechile! Acum mă duc! Sînt așteptat! (iese grăbit).

GONG

II

La redacție. Decor: o masă, două scaune.

Redactorul: Nu merge, tinere, nu merge. Poezia d-tale e lipsită de nuanțe, de măiestrie... Nu-i exhaustivă...

Debutantul: Dar...

Redactorul: (tranșant) Nici un dar. Trebuie să mai lucrezi să găsești modalități infactibiliforme... (Întră poetul ultramodern)

Poetul ultramodern: Bună ziua!

Redactorul: (făcînd temenele pînă la pămînt). O, bine-ați venit, maestre! Ne-ați adus manuscrisul?

Poetul ultramodern: (trîntînd caietul pe masă) Poftim!

Redactorul: Vă mulțumesc! Vă mulțumesc, maestre! Abia aștept să-l savurez (Ia caietul, îl deschide și începe să silabisească) O-i — oi! (pătuns de un fior) Superb!

Poetul ultramodern: (observînd greșeala) Să vezi, Nicușor...

Redactorul: Vă rog, maestre, nu mă-ntre-rupeți (continuînd lectura transfigurată) A-c — ac! Sublim! (cître debutant) Ai văzut tinere? (convins) Asta-i adevărată poezie!

SCAMATORII

Pentru amatorii de scamatorii amuzante arătăm mai jos cum putem face să apară și să dispară diverse obiecte.

Astfel din experiența G.A.S. Brad, regiunea Hunedoara, putem învăța cum pot să apară ca din pămînt 802 (opt sute două) piei de ovine. Metoda este simplă. Mai întîi au dispărut 1 222 bucăți piei de ovine. Cum au dispărut? Așa: «Ce sînt astea 1 222 bucăți?» «Piei!» Și au pierit.

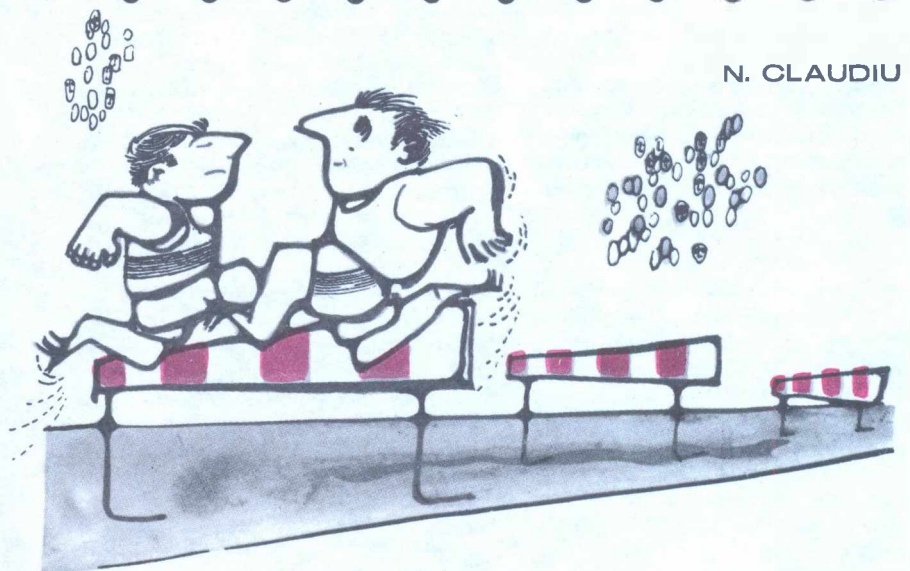
După dispariția lor a avut loc un scandal ca un fel de cutremur și, uite așa, după cutremur, au reapărut 802 bucăți piei de ovine. Restul de 420 au rămas nevăzute și au fost imputate conducerii. Nu este formidabil? Dar mai formidabil este faptul că tot la acest G.A.S. au fost descoperite 1 500 (una mie cinci sute) de...

OI ESCROACE!

Da! Aceste 1 500 oi detracate au continuat să dea lapte timp de 15 zile peste termenul stabilit ca limită pentru mulgerea lor. Escroacele s-au lăsat mulse de ciobanul șef Hîndoreanu Ilie și cîțiva amici de-ai lui, care au făcut din lapte brînză și din brînză bani, adică vreo 13 000 de lei!

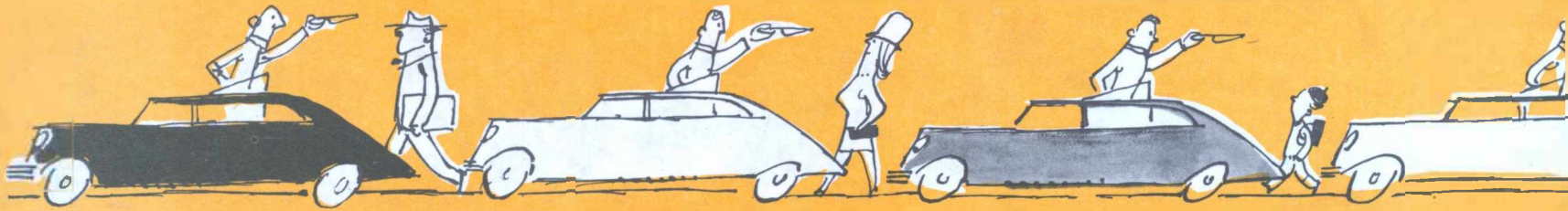
Fiînd superstițioase, oile susțin că Hîndoreanu Ilie le-a purtat ghinion cu astea 13 000 ai lui!

S. R.

N. CLAUDIU

Spirit de contrazicere.

Din raportul directo rului întreprinderii: — «Au fost asigurate mijloace de transport pentru toți membrii marii noastre familii».

SE VEDE, SE AUDE, SE CRITICA'...

V. D. POPA

Studioul de televiziune «Urzica» prezintă un program special pentru regiunea Suceava. Emisiunile sînt în alb-negru deoarece înfățișează faptele negru pe alb. Transmisiunea făcîndu-se direct, cei tele-vizați de critică nu trebuie să umble cu ochișuri.

MEMORIA CASELOR

Vă prezentăm astăzi clădirea Întreprinderii metalurgice de industrie locală Rădăuți. Această casă își amintește de ziua cînd au fost aduse aici o serie de utilaje în valoare de 220 000 lei, probabil numai pentru a popula secțiile. Altfel nu se explică de ce nu sînt folosite nici pînă în prezent. De aceea, din ianuarie 1963 (cînd a venit compresorul stabil care a costat 45 000 de lei) și pînă la 31 decembrie 1965 (cînd a venit un control) s-au plătit ca amortismente circa 9 000 de lei pentru acest utilaj. Și cînd te gîndești, unii spun că utilajele care stau nu fac nimic. Fac! Fac pagubă în fonduri!

INTERPRETUL PREFERAT

De fapt este vorba de doi interpreți: C. Moscovici și M. Kohn din Dorohoi. Ambii interpretează cunoscuta melodie «Pescarul amator» pe malul iazurilor de 5 ha de pe raza comunei Broscăuți. Ei au pescuit cîtiva oameni care să se ocupe de piscicultură. Așa a început să se înmulțească peștele în iazuri și veniturile celor doi în buzunar. Pînă la urmă, pescarii amatori de cîștiguri ilicite au fost descoperiți de organele raionale. Că Sfatul popular comunal nu știa nimic de aceste iazuri particulare... e altă mîncare de pește.

TREI TABLOURI PE SĂPTĂMÎNĂ

Tablourile la care ne referim au o istorie. Iat-o pe scurt. Fabrica de încălțăminte «Stăruința»-Suceava livrează la I.C.R.T.I. București o cantitate de sandale cu talpă exflex pentru femei. Primind marfa, beneficiarii găsesc 625 de perechi avînd diferențe de înălțime la tocurele aceleași perechi, urme vizibile de retuș etc. defecte care îi lasă tablou. Fabrica «Stăruința», după ce i se

rambursează sandalele cu defect, rămîne tablou. Apoi impută lui N. Andrișan și C. Mirăuță din cadrul C.T.C.-ului contravaloarea celor două transporturi deoarece au închis ochii la marfa lucrată în schiburile conduse de maiștrii V. Olaru și S. Arațki. La primirea imputației, cei doi de la C.T.C. rămîn și ei tablou pentru a întregi emisiunea.

DIALOG LA DISTANȚĂ

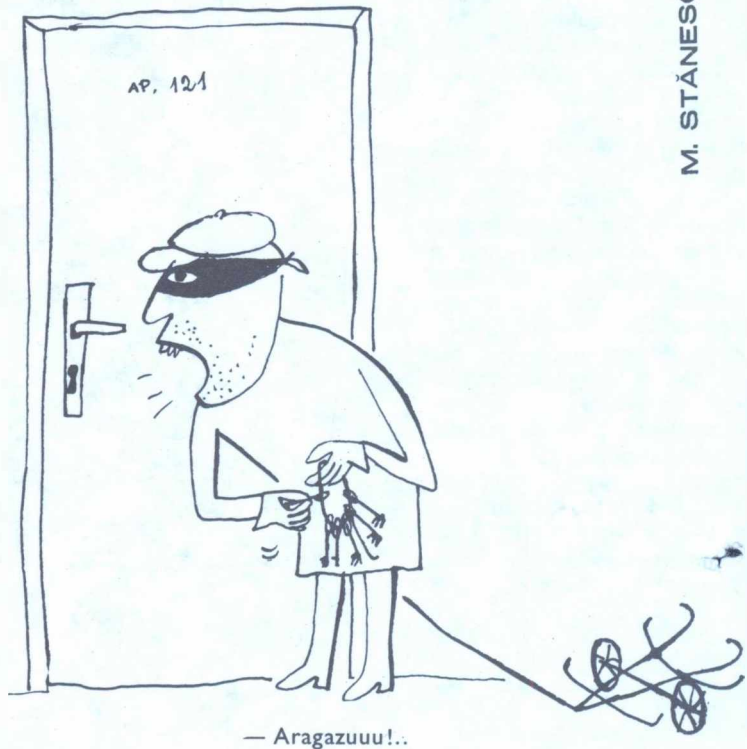
Protagonistele întrecerii sînt regiunile Suceava și Ploiești, reprezentate prin I.I.L. «Producția»-Suceava și Fabrica de sticlă Scăeni. Dialogul se duce pe baza calității sticlei de 4 mm din care primii fac oglinzi. Acestea deformează imaginea, omul văzîndu-se în ele în mai multe exemplare deoarece sticla are valuri. Tot în valuri sînt și oglinzile refuzate de beneficiarii I.I.L. «Producția». În ciuda dialogului de la distanță, fabrica din Scăeni nu îmbunătățește calitatea sticlei. Probabil cei de acolo nu folosesc oglinzile fabricate la Suceava. Căci îi arată strimbi. Dar oricum, tot trebuie să se îndrepte.

TELECRONICA ECONOMICĂ

Tema emisiunii este: «La ce se poate folosi laptele de vacă?» Vorbește directorul I.C.I.L.-ului Suceava, arătînd că, după părerea sa, laptele de vacă se folosește la hrana vacilor prelucrat sub formă de caș. Mai întii, acesta devine caș sec, apoi se depozitează la I.C.I.L. în așteptarea comerțului care să-l solicite. Acesta, știînd că produsul nu are căutare pe piață, nu-l achiziționează. După o vreme, de atita stat în magazie, cașul se depreciază. Atunci, conducerea dă dispoziții să fie transformat în caș furajer și astfel în cinci luni se înregistrează o pierdere de 400 000 lei. Mai departe, directorul arată că I.C.I.L.-ul nu poate face altceva cu laptele. Ar putea să-l contrazică fabrica de lapte praf «Rarăul» din Cîmpulung Moldovenesc. Aceasta, negăsind lapte în regiune, și-l procură tocmai de la Pașcani. Astfel, «Rarăul» face din lapte praf, precum I.C.I.L.-ul Suceava face praf laptele.

HOȚII DE BUTELII

M. STĂNESCU

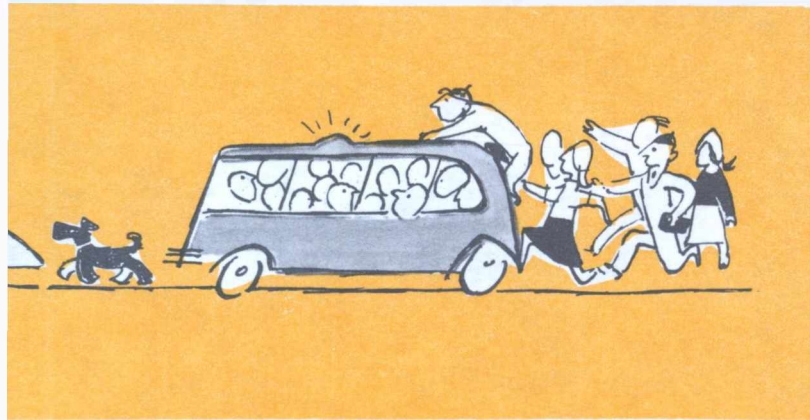

— Aragazuuu!..

C. CAZACU

13425... 13426... 13427...

M. PAVELESCU

Cronică

Despre traduceri

Nu constituie pentru nimeni o noutate faptul că traduceri făcute în timpul nostru se caracterizează printr-o grijă deosebită nu numai de a fi corecte, dar și de a adapta materialul tradus în sensul unei împletiri cât mai fericite între nuanțele originalului cu spiritul limbii române. Se ridică astfel o problemă de sensibilitate lingvistică atunci când este vorba de traduceri beletristice. De cele mai multe ori, traducătorii actuali au dovedit o adevărată forță creatoare în acest sens. «Poil de carotte», de pildă, devenit în românește «Morcoveață», ni se pare o găsimă unică pentru porecla dată de Jules Renard eroului său, un copil cu părul roșu, ca să nu mai vorbim de Tașcu Gheorghiu, traducătorul «Ghepardului», de strădaniile lui Romulus Vulpescu și ale regretatului Dan Botta pentru găsimă a celor mai exacte transpuneri ale stihurilor lui Villon etc.

În lumina acestor considerente, unele greșeli de limbă, ușoare de altfel față de traduceri industrișilor J. Giurgea și George B. Rareș, care în trecut au masacrat zeci, dacă nu sute, de opere străine — ne apar totuși intolerabile.

Avem în față volumul «Hector Servadac» de Jules Verne, în traducerea Teodoriei Cristea. Nu putem crede că Jules Verne, atât de pedant în considerentele lui științifice și atât de riguros informat în toate științele naturii, a putut să scrie că un vapor «ar fi înaintat cu siguranță cu 11 noduri pe oră» (pag. 65). Se știe că un nod este o unitate de viteză marinărească și că ea înseamnă o milă pe oră. A merge cu 11 noduri, înseamnă deci a merge cu 11 mile pe oră (aproximativ 20 km).

Prin urmare 11 noduri pe oră constituie un pleonasm pe care traducătoarea trebuia să-l evite, chiar dacă autorului i-ar fi scăpat.

«...viteza tangențială, care, împreună cu acțiunea solară, fac să circule planetele conform elipselor» (pag. 67), dar neconform limbii românești care ar spune că planetele circulă pe orbite elipsoidale. Cineva poate merge în zig-zag, dar nu conform zig-zag-ului. Aici nu este vorba de nici un fel de conformism.

«Iubeau sărmanele dobitoace atât de puțin făcute să trăiască în noile condiții climaterice» (pag. 311).

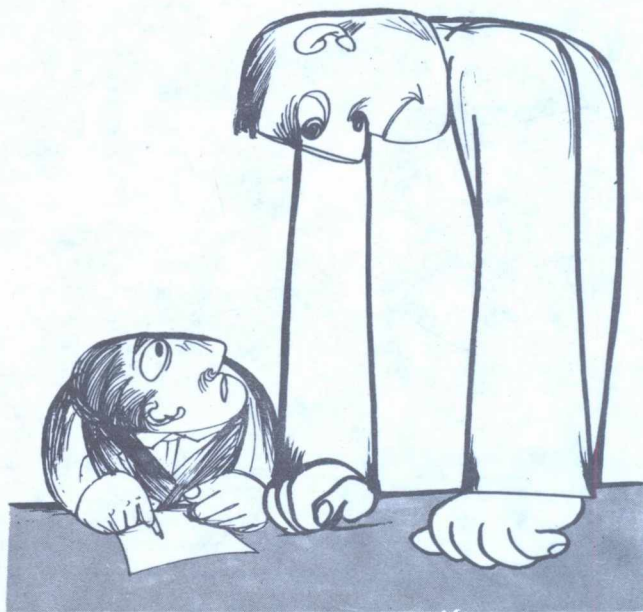
Se înțelege că sărmanele dobitoace (subiect) erau cuprinse de dragoste pentru cineva sau ceva. Eroare. Dimpotrivă. Niște persoane iubeau pe sărmanele dobitoace (complement) etc. Lipsește un singur «pe» care trădează lipsa de ureche gramaticală a Teodoriei Cristea.

«Temperatura era foarte ridicată, dar suportabilă» (pag. 156).

Greu de crezut. Suportabilă, temperatura nu poate fi foarte ridicată. Superlativul încurcă lucrurile, ca și cum ai spune: Această excelentă traducere o găsim suportabilă.

Dar nici de data asta, superlativul nu se află la locul lui.

I. DAVIDESCU

— A spus tov. responsabil să scrii așa cum știi că s-a întimplat...

DE-ALE BUCURE- ȘTIULUI

Străzile Capitalei sînt supuse de mai mulți ani unor prefaceri estetice de care se ocupă sumedenie de întreprinderi. Unele se indeletrănesc cu plantarea de flori de-a-lungul rigolelor; altele cu transformarea iluminatului; I.D.G.B.-ul cu instalarea pe dedesubtul străzilor a conductelor de gaze ș.a.m.d.

Dar enumerînd toate aceste «dădace» am fi nedrepti dacă n-am pomeni de acea întreprindere care repară sau modernizează partea carosabilă.

Treaba asta nu-i deloc simplă pentru că uneori sînt începute reparații pe cite o stradă care n-ar avea tocmai nevoie de o asemenea intervenție, alteori se repară pentru a doua oară o stradă care, după ce a fost șantier citeva luni de zile, este din nou scoasă o vreme din uz și, în sfîrșit, apare o a treia situație și anume: bitumarea, adică așternerea unui strat de bitum peste invelișul pietros al unor străzi. Bi-

tumarea, așa cum se face ea deocamdată, poate fi într-un fel comparată cu un machiaj din acela peste care, dacă pică un strop de apă, te minște pe toată fața.

La drept vorbind, lucrurile stau cam așa: vine o echipă pe strada cutare sau cutare, apoi oameții se pun să compreseze pietrele și la urmă încep să toarne bitum. Un bitum a cărui compoziție nu interesează pe nimeni, deoarece pînă în prezent se pare că nu s-a pus problema îmbunătățirii acesteia. Ca urmare, imediat ce mercurul din termometre indică peste 25 grade, covorul de bitum se preface brusc într-o pastă cleioasă. În asemenea împrejurări traversarea străzii devine o chestie de mare risc pentru integritatea... culorilor deschise ale pantofilor și ciorapilor, inclusiv pentru manșetele pantalonilor.

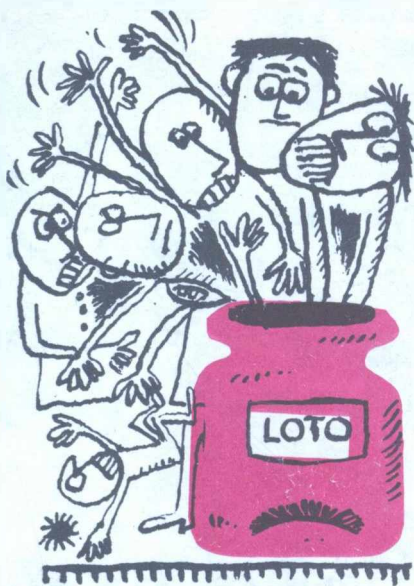
Pentru cine vrea să se convingă, putem anunța citeva adrese: strada Nifon; strada Taras Sevcenco și Piața Foișorului de Foc. Program de probă: zilnic între orele 15 — 17. Sezon: lunile mai-septembrie.

Or, așa stînd lucrurile, trebuie pus o dată piciorul în prag... unde în orice caz e mai puțin periculos decît pe străzile cu pricina. Cu alte cuvinte, este necesar să se asigure pietonilor trecerea străzilor bitumate în condiții... igienice.

Nu de alta, dar nu sîntem nici unul dintre noi... «Fifi inaripatul!»

DAN MANOLESCU

IA TE UITĂ CE MAI PREMII...

La Cluj a avut loc recent o tragere specială organizată de regionala «Loto-Pronosport». Tragerea a fost efectuată chiar în incinta respectivei întreprinderi. S-au distribuit următoarele premii:

1. Directorul Stroe Ion a extras din urnă un premiu alcătuit dintr-o «muștrare cu avertisment».

2. Manea Emilian, care ocupă de asemenea o funcție de răspundere în cadrul regionalei «Loto-Pronosport», a câștigat premiul cel mare care de data aceasta nu se numește Fiat 1800 ci «desfacerea contractului de muncă»...

3. Inspectorul Horvath Emil și adjunctul Cziko Vasile au tras din

borcan câte un bilet câștigător pe care scrie: «desfacerea contractului de muncă».

4. Gestionarul Osoianu Mihai a scos un bilet pe care mai bine nu-l scotea, că l-a scos din gestiune. Citiți punctul 3.

Luind câte un scurt interviu fericiților câștigători, aceștia ne-ar fi declarat:

— Jucați de mult la loz în plic, tovarășe Stroe?

— Da. Dar un plic cu un asemenea conținut n-am mai întâlnit.

— Cum ați ajuns la un astfel de câștig?

— Folosind schema desfășurată: ton de comandă, jigniri aduse salariaților și închiderea ambilor ochi la diverse abateri ale subalternilor.

Manea Emilian, mare jucător la Loto și mai ales la Pronosport, ne-ar fi declarat:

— Îmi place fotbalul. Deși am jucat pe teren propriu, am pierdut.

— De ce?

— M-au prins în ofsaid. Beam în timpul programului, împrumutam bani de la subalterni fără să-i mai restituie.

— Se pare că nu veți mai juca pe teren propriu.

— Păi dacă mi s-a desfăcut contractul de muncă?! Acum voi juca în deplasare.

Ultimilor trei câștigători le-am fi pus următoarea întrebare:

— Regrețați că ați participat la această tragere a lozului în plic?

— Da. Că uite, am încurcat borcanele.

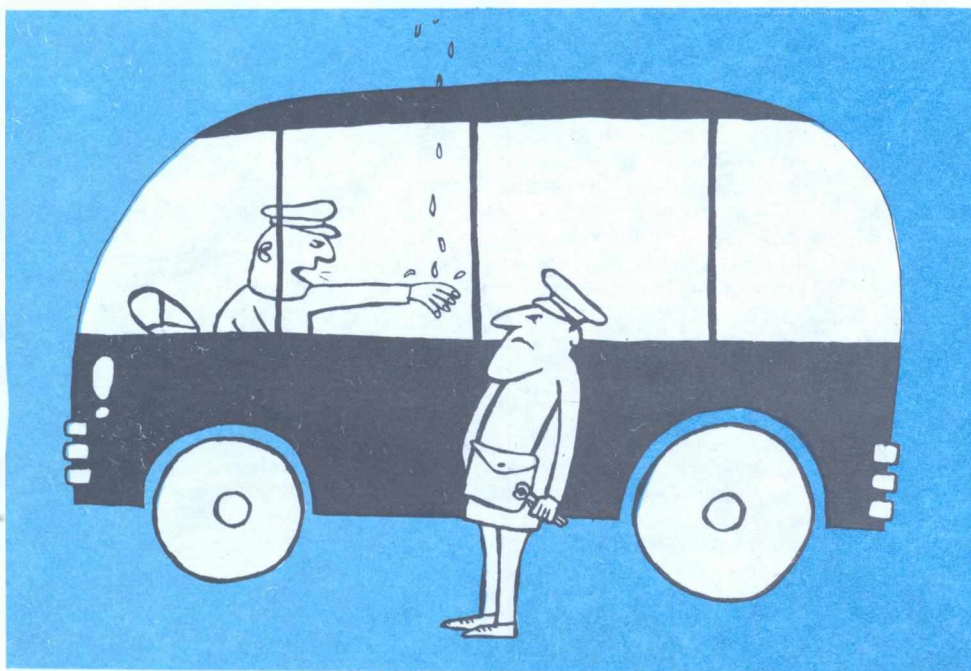
— Premiile obținute sînt totuși importante. Sînt premii de categoria A?

— De categoria A? Nu, de categoria Ah!

Următoarea extragere din urnă va avea loc săptămîna viitoare. O altfel de extragere sperăm să nu mai aibă loc.

I. DOGAR-MARINESCU

Prin luminatoarele caroseriilor făcute la «Autobuzul»... plouă!

— Hai să ridicăm ancora că a început să picure!!

— Sînt toți sfinții prezenți, Petre?

— Da, afară de unul care e detașat pe pămînt la dispoziția... televiziunii!

TOT e ceva

*O, nici un om în nici o situație,
N-a vrut cu-atîta patimă și dor
Ca-ntr-un ziar sau altă publicație
Să-și vadă semnătura de-autor!*

*Nu-i vorba de o știre oarecare
Sau de o frază dintr-un interviu,
E vorba de-ncercări, deh, literare...
Aici succesul vine mai tîrziu.*

*N-am disperat. M-am apucat de treabă
Și-am scris și-am scris... Am scris caiete-ntregi
Și le-am trimis în cea mai mare grabă,
Semnînd semeț «M.T. Rădan-Beșlegi».*

*Aveam de toate: un vers din Minulescu,
Ceva cu-atomi, adică viitorul,
Puțin «absurd» ca-n Eugen Ionescu
Și cazuri tari ca-n Al. Dumas-feciorul.*

*Aveam și-un împărat și-o Baba-Cloanța
Și doi tovarăși de pe-un șantier.
Descrieri despre un castel din Franța
Și-o chestie c-o față de minier...*

*Apoi a început, ah, așteptarea...
Zile și nopți de chinuri, frămîntări...
Adeseori mă cuprîndea visarea,
Porneam pe-ale gloriei cărări.*

*Dar mă trezea din visuri soarta crudă
Și mă simțeam persecutat, martir,
Că nimenea n-a apucat s-audă
De mine, care-am scris caiete-n șir.*

*Atîția alții și-au făcut un nume
Cu litere masive, de tipar;
Și eu să fiu un anonim în lume?
«M.I. Rădan» nu merită-un chenar?*

*Dar într-o zi am plîns de bucurie
Căci numele întreg îmi apăru.
La toți amicii le-arătam cum scrie:*

— „Rădan-Beșlegi», Deocamdată, nu!»

NELU MARIAN

4

CARICATURISTI...

...LA FESTIVALUL FILMULUI ANIMAT DE LA MAMAIA

GOPO

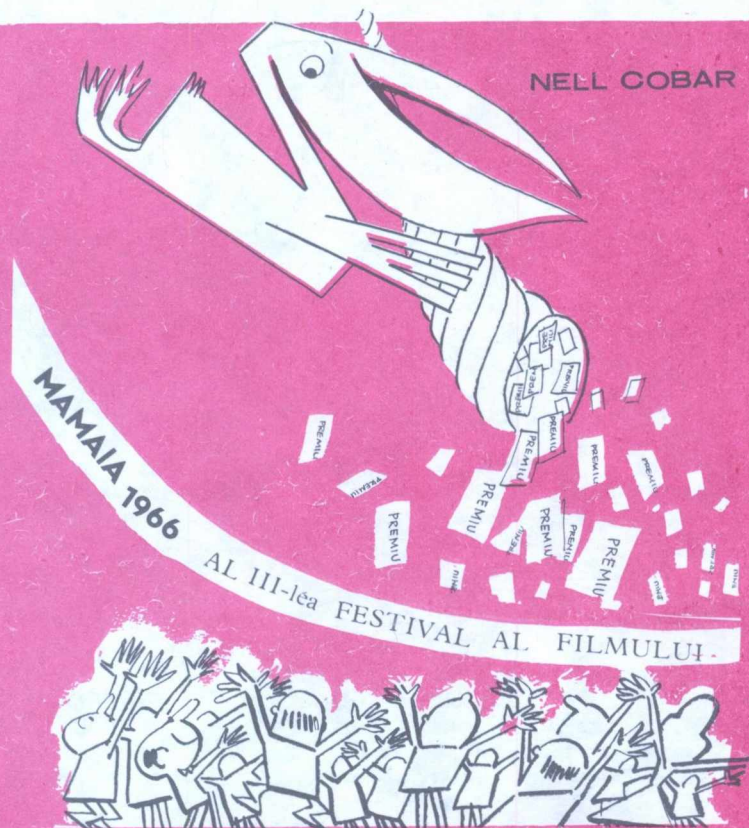
La Mamaia s-au lansat un nou gen de filme:
«filme pilulă» (filme ușor de înghițit)

A. MATTY

— ... Și-au spus că, în fond, de ce
numai ei să rămână fără???

NELL COBAR

FESTIVITATE DE PREMIERĂ
PELICANUL ALB: — Nu vă înghesuiți,
fraților, că am adus pentru fiecare...

«PICĂTURA»...

... filmul lui Sabin Băla-
șa a obținut premiul pen-
tru Grafica animată.

GH. CHIRIAC

PELICANUL ALB: — Cu o picătură nu mă satur!...

Asta e!

— Aș vrea ceva îndrăzneț, ceva ce nu s-a mai scris dar să fie și cald, profund, uman și în același timp tăios... da! Tăios ca sabia lui Damocles...

— Bine, tovarășe redactor... lasă pe mine! A doua zi m-am întors cu articolul.

— L-ai adus?

— Gata!

— Perfect. Despre ce e vorba?

— Despre îndrăzneală, tovarășe redactor, despre curajul răspunderii! Ce mai? Sabia lui Damocles!

— Bun. Admirabil. Dă-l încoace!

Și începu să-l citească. Zimbetul de pe fața redactorului dispărea văzînd cu ochii, colțurile gurii se lăsară în jos de parcă ar fi consumat trei litri de ricin.

— Ce te-ai apucat, dom'le, să te legi de redactori?

— Nu vă place?

— Ba îmi place, da... orișicît! Să dăm așa în oameni numai ca să dăm? Ce? Asta-i îndrăzneală? Eu în locul dumitale l-aș reface. Personajul nu trebuie neapărat să fie redactor, ci un... eu știu?... un impiegat, ceva mai mărunțel.

— Și cu sabia... care bubuie... duduie... fulgeră...

— Ehe! Refă-l, nene! Pe onoarea mea! Că de bun e bun. Puțin curaj. Ce naiba! Ți-e frică de un funcționar oarecare?

— Și în ce cadru să se petreacă?

— Oriunde, frate! La un bufet de stat, la o unitate de frizerie...

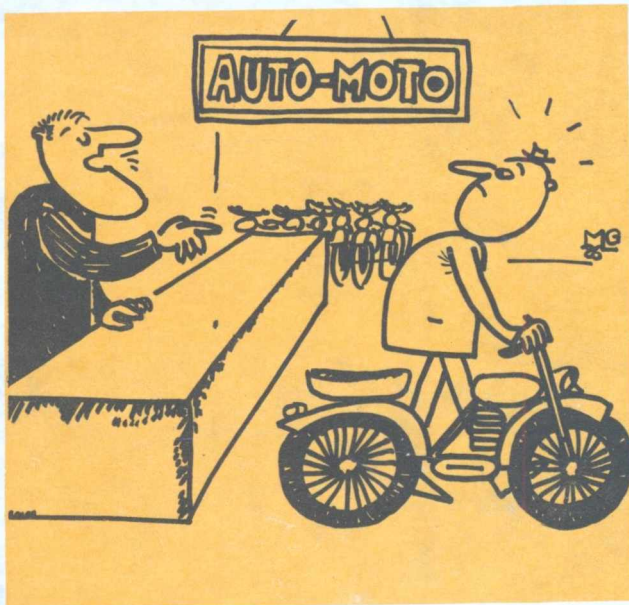
— Păi iar ospătari și frizeri?

— Mă rog! Nu-ți place? Ia problema manipulanților. Că trebuie odată și odată să-i educăm civic. Nu? Așa dragul meu. Refă-l. Și fii fără nici o grijă. Să îndrăznească să vină să se plîngă! Ce cred ei, dacă sînt cine sînt, n-avem ac de cojocul lor? Hm!

Cred că zilele astea va apărea articolul. E fulminant... bubuie! Tare mă tem că manipulanții... dar vorba tovarășului redactor... ce dacă sînt cine sînt? Să lase oamenii pe scara vagonului? Hm!

MIHAIL JOLDEA

ÎNTREBĂRI CONCRETE

M. GROSU

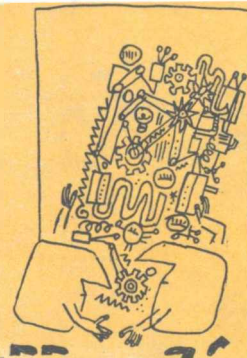
— Vă sfătuiesc să vă mai cumpărați încă una!...
ÎNTREBARE: De ce?

RĂSPUNS: Pentru că nu se găesc piese de schimb.

DAN HAYON

Unele servicii tehnice întirzie aplicarea în practică a diferitelor îmbunătățiri.

— Hei! Nu vă grăbiți s-o cașați, am adus ultimele îmbunătățiri...

I.C.M.

MIHAIL JOLDEA

Răspunsul e simplu: Salazar a înreprins un turneu prin țară, deznințind la fiecare escală zvonul care se răspindise în presa occidentală cum că ar avea de gând să se etragă de la putere.

— Nu am intenția să mă descarc de greua povară a guvernării, a declarat el monoton, dar ritos.

Această abnegație nu s-a bucurat însă de succesul pe care-l sconta pătrîrul tiran. La Braga, de pildă, auditoriul său a pufnit în ris, ceea ce l-a făcut pe Salazar să-și intrerupă discursul și să răcnească furibund;

— Risul este dovada frivolității. Detest oamenii care rid!

Judecînd după această afirmație, el ar avea foarte puțini oameni de detestat în Portugalia, mai ales dacă s-ar abține să vorbească în public.

Cu prilejul unui alt popas, făcut de avionul său la Porto, septuagenarul dictator a fost întîmpinat de o coloană de copii în zdrențe, care strigau: «Ne e foame!» După ce primejdieșii demonstrați au fost

puși la punct cum se cuvine (cu bastoane de cauciuc și gaze lacrimogene), Salazar a dat din nou glas supărării sale:

— Niciodată nu mi-au plăcut copiii!

Și nu mințea. În sprijinul lui pot depune oricînd mărturie copiii schilodiți, rămași orfani și fugăriți ca fiarele de trupele colonialiste din Angola și Mozambic, unde lui Salazar nu-i plac nu numai copiii, dar nici părinții acestora.

În sfîrșit, la Coimbra, el a găsit chiar pe aeroport o delegație a actorilor din localitate, care i s-au plîns că mor de foame pentru că autoritățile au închis teatrul. La care Salazar a ripostat:

— Foarte bine au făcut! Urăsc teatrul.

Și cu toate astea se complăce de atîta amar de vreme în rolul de binefăcător al țării.

Urăște teatrul, dar îl joacă.

N. GĂLĂȚEANU

Sub presiunea demonstrațiilor populare, cetățeni americani din orașul sud-vietnamez Hue au fost evacuați.

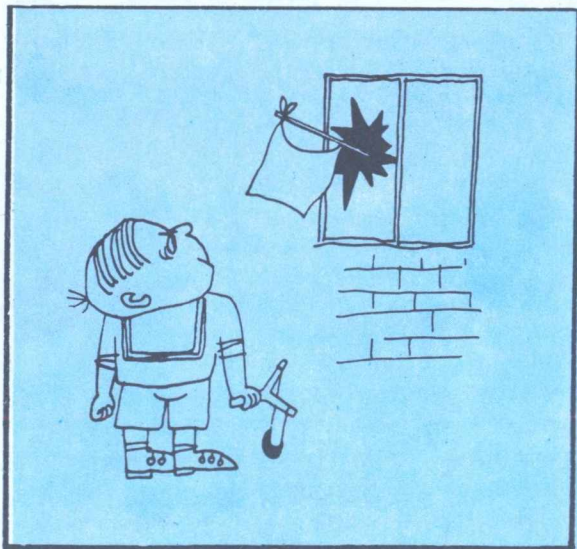
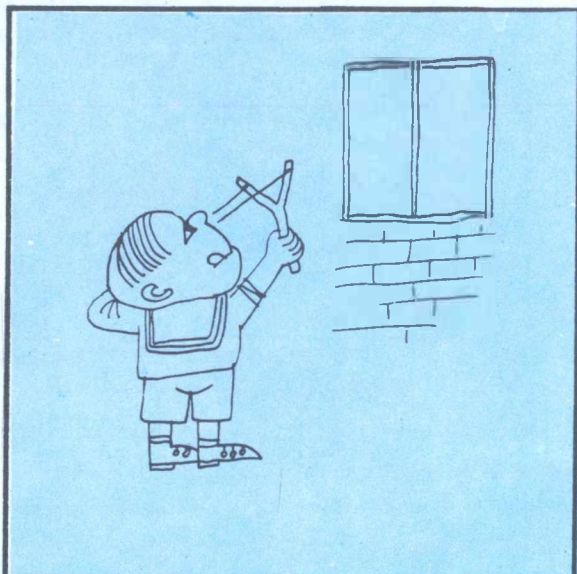
V. TIMOC

— În sfîrșit, darling, O demonstrație proamericană!

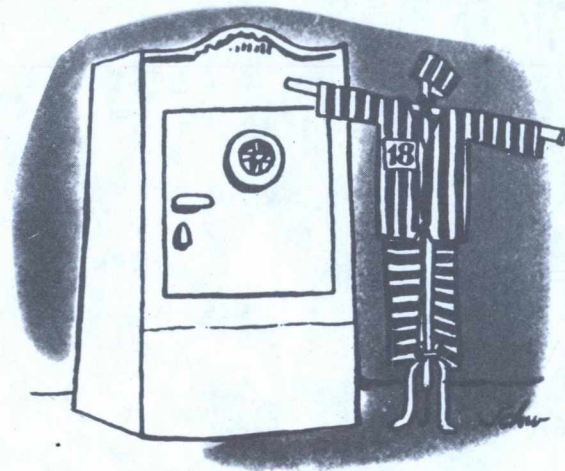
UMOR

D I N T O A T Ă L U M E A

FĂRĂ CUVINTE

(Din «Krokodil» — U.R.S.S.)

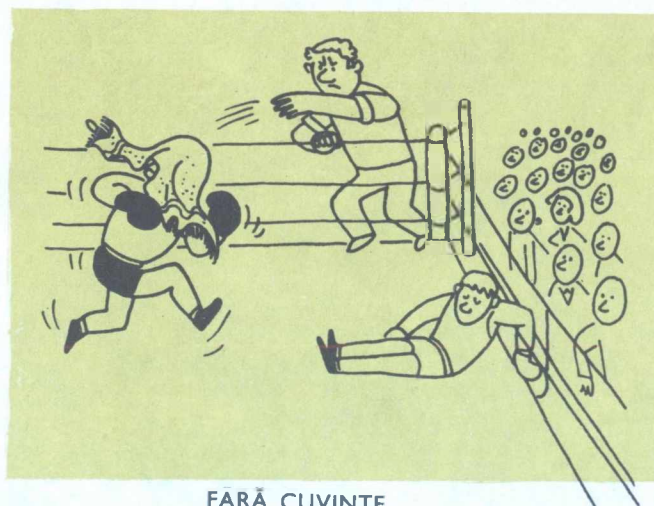
FĂRĂ CUVINTE

(Din «Ludas Matyi» — R.P. Ungară)

-- Aceasta nu este o cabană, ci valiza pentru rochiile tale de concediu.

(Din «Karuzel» — R.P. Polonă)

FĂRĂ CUVINTE

(Din «Eulenspiegel» — R.D. Germană)

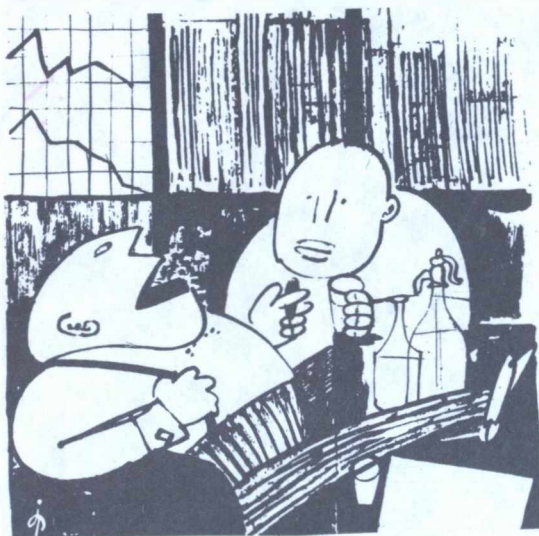
AUTOCRITICĂ

(Din «Shtetl» — R.P. Polonă)

FĂRĂ CUVINTE

(Din «Punch» — Anglia)

- Doctorul mi-a prescris să plec în străinătate.
- Care doctor?
- Doctorul în drept.

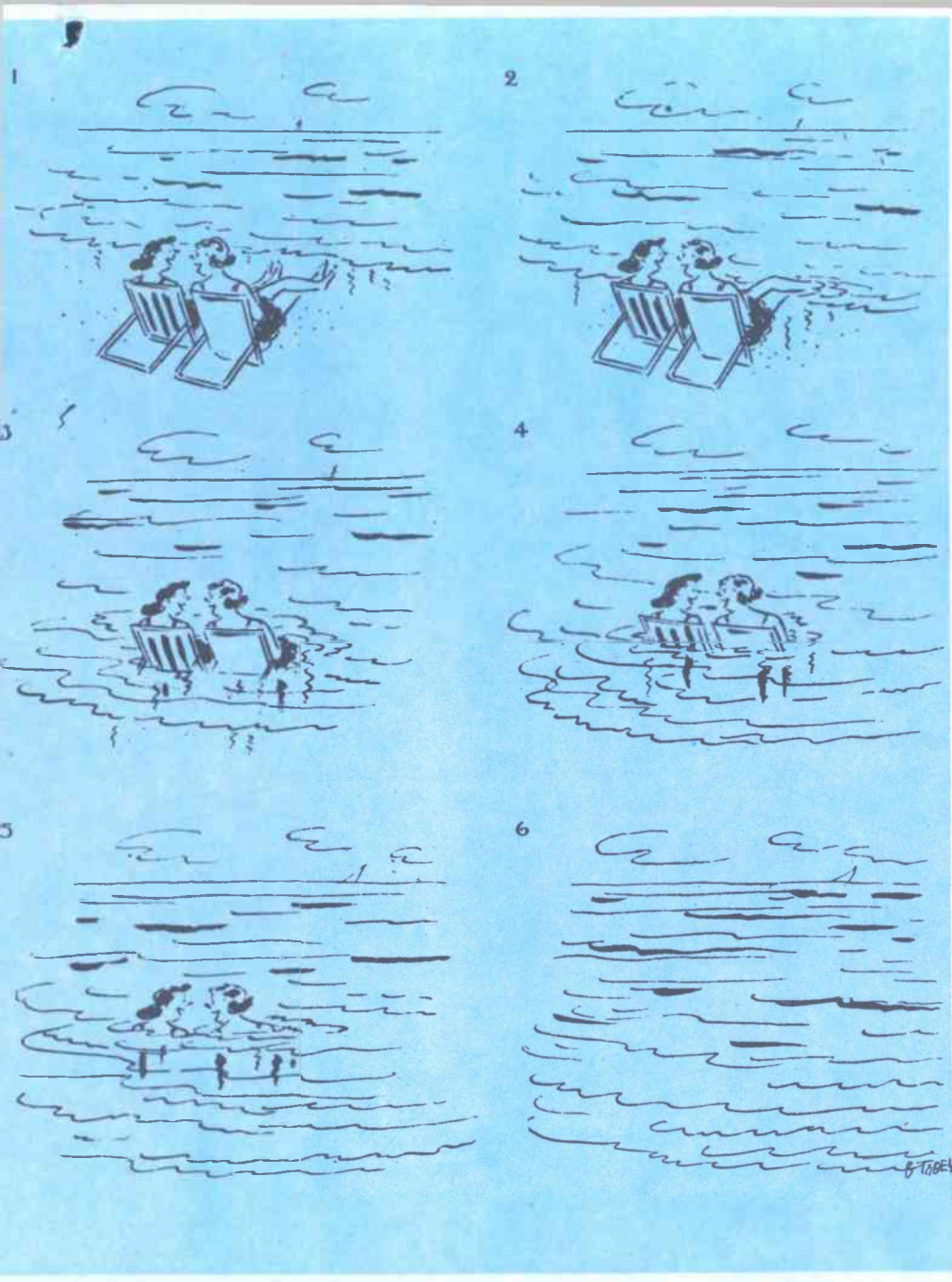
(Din «Dikobraz» R.S. Cehoslovacia)

FĂRĂ CUVINTE

(Din «Vie Noove» — Italia)

FĂRĂ CUVINTE

(Din «The New Yorker» — S.U.A.)

POȘTA REDACTIEI

FRASIN TEODOR — LOCO

Vă cităm un epitaf:

Unui hoț
Și pe el l-a furat, deci,
Somnul adânc, pe veci.

Și iată alt epitaf cu aceeași idee, trimis de tov. Mocanu Marcel din Brăila:

Unui gestionar necinstit
Și-a aflat în lume partea:
L-a furat și pe el... **MOARTEA.**

Am reprodus ambele epitafuri pentru că unul dintre autori nu l-a versificat corect: Ghiciți, cine? (Cine ride la urmă, ride mai... bine).

MODÎRCA GELU — HUNEDOARA

Cum puteți scrie în felul acesta? Iată o probă de... dialog:

«Stăteam parcă înțepenit văzînd cum se apropie de mine mia spus foarte încet ionel ști ce nu pot în noaptea asta să stau la tine să nu mă mai duc acasă ca să deranjez pe ai mei ba da am răspuns eu afirmativ din cap poți să rămii.»

În final ne atrageți atenția că «va continua». Nu vă sfătuim. Ar fi bine, deocamdată, să vă continuați... studiile.

BAROANA NELU — COMUNA DRACȘANI, REG. BUCUREȘTI

Indescifrabil! Rugați pe altcineva să vă scrie lucrările. La propriu, bine înțeles.

MIHĂIESCU PREDĂ EUGENIA — C. LUNG MUSCEL

În schița «Durerea de cap» sînt unele comentarii spirituale. Nu sîntem însă de acord cu critica pe care o aduceți medicilor, în general. De ce vă legați la cap, dacă nu vă doare?

GEREA D.D. — IAȘI

Nu aveți dreptate, titlurile se pot scrie și cu literă mică. Este o chestiune de grafică permisă.

COMĂNESCU DORIN — SUCEAVA

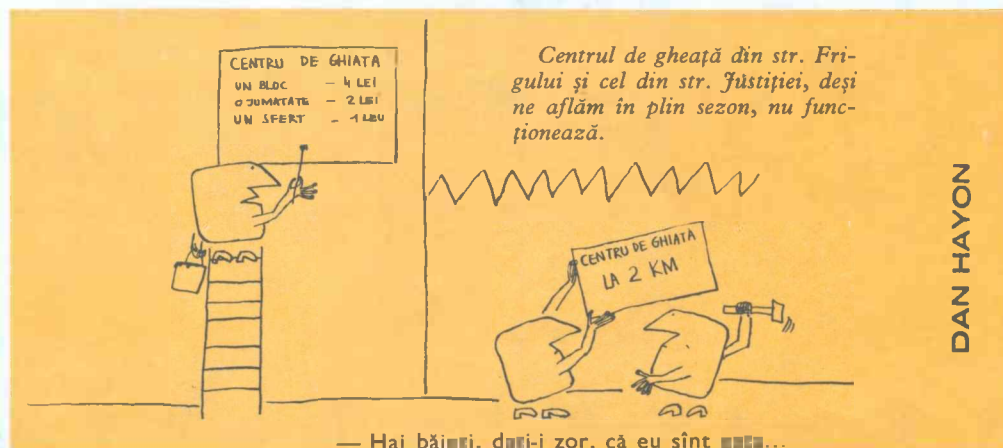
«Supărarea» dv. ne-a supărat. Cu asemenea idei licențioase nu ne împăcăm nici morți (de ris).

BODEA TATIANA — LOCO

Prea bateți pasul pe loc. Din cauza aceasta, nici desenele de acum nu... merg.

DRĂGUȘANU MIRCEA — LOCO

Ne întrebați dacă merită să faceți caricatură și vă răspundem:

Nu merită. Cere prea multă bătaie de cap.

COBIANU ION — GĂEȘTI-ARGEȘ

Din poezia «La muzeu» n-am înțeles nimic. Să recapitulăm:

Un ghid «ca un Dante» (!) ne duce «în istorii» unde îl întîlnim pe Ștefan cel Mare. Aflăm însă că un coleg, pre nume Ștefan mai mic, îl însușește (?) de cîteva minute pe Cupidon (!). Ei, dar după ce Ștefan cel Mare sună încetarea pe cîmpul plin cu turci decedați, Ștefan cel mic — victorios — își duce adversara (?) la... cofetărie!

Să fim serioși! Nū ne plac asemenea... istorii.

LUCA DUMITRU — FĂGĂRAȘ, GROZA EMIL — ORADEA, IACOBITZ ALINA — IAȘI — Elevi.

Sînteți mult prea tineri ca să vă... luăm în glumă. În orice caz, intenția voastră e lăudabilă, dar mai trebuie să învățați. Nu numai la școală.

POPESCU AURORA — LOCO

Pentru încurajare reproducem o anecdotă:

Un sfat bun:

Directorul teatrului: Cine te-a sfătuit pe dumneata să scrii o piesă?

Autorul: Nimeni.

Directorul teatrului: Și de ce nu l-ai urmat sfatul?

MANOLESCU T. — IAȘI

N-am rupt-o. O păstrăm ca... amintire.

SABIN M. — LOCO

Cred că ați încurcat plicurile; desenele dv. par a fi niște schițe de croitorie.

BREAZU GEORGE — GĂEȘTI-ARGEȘ, GROȘANU TITI — TG. JIU

Intenții bune, versificare slabă. Aveți nevoie de o ucenicie mai îndelungată. Din cînd în cînd țineți-ne în curent cu ceea ce scrieți. Nu cu tot.

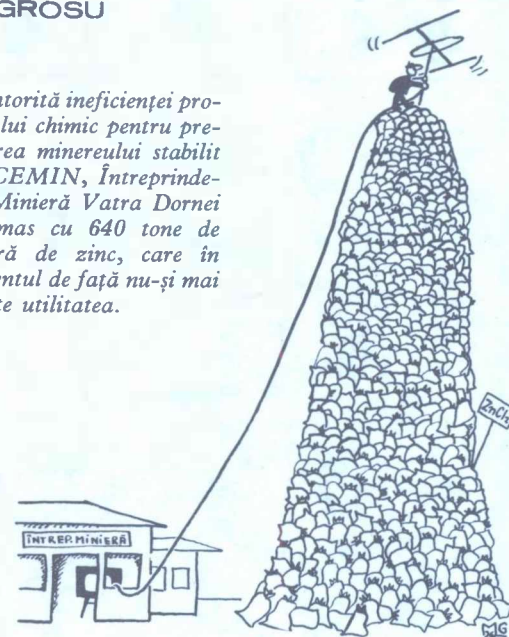
FLORESCU PETRE — LOCO

Da. Trimiteți desenele în cărbune. Eventual, după ce le-ați ars.

DEOCAMDATĂ, NU!

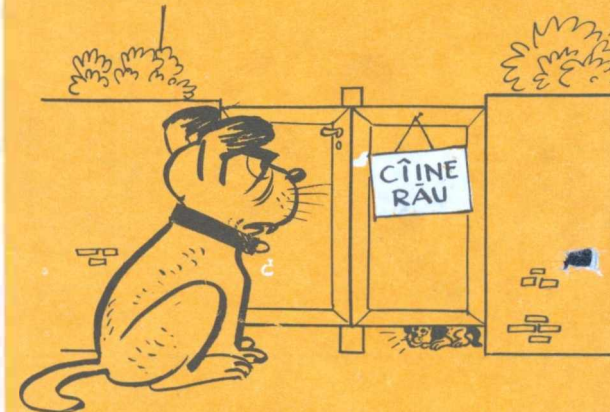
Ion H.-Petroșani; Dirțu Grigore-Sf. Gheorghe-Brașov; Vlădescu Alex.-Loco; Costache Nicolae-Ploiești; Brudiu R.-Bacău; György Adalbert-Arad; Teodor Nicolae-Loco; Ana Alexandru-Ploiești; Sira Costan-Tulcea; Drăgănescu G.-Buftea; Rădoi Petre-Loco; Nacu Olimpiu-Rîșnov; Giurgiu Sabin-Hunedoara; Ariciu Marius-Loco; Mihăescu Eugenia-C. Lung Muscel; Constantinescu Ștefan-Craiova

Datorită ineficienței procedurii chimice pentru prepararea minereului stabilit de ICEMIN, Întreprinderea Mîrieră Vatra Dornei a rămas cu 640 tone de clorură de zinc, care în momentul de față nu-și mai găsește utilitatea.

Valorificare

GH. CHIRIAC

FĂRĂ CUVINTE

TEATRU ÎN TEATRU

În unele comune din jurul Bucureștilor, unele formații artistice de întreprinderi și de la așezămînt culturale desfășoară activități nure în vederea vreunor... concursu după care... adio activitate!

Echipa de teatru a comunei Pațelimon, după ce a fost distinsă un premiu republican, și-a început activitatea, transformîndu-se în siplă «brigadă artistică de agitație». În comuna Bălăceanca, echipa de teatru — după participarea concursul artiștilor amatori — ș luat singură o «vacanță» de doi luni, iar la cîminul cultural din comuna Găneasa activitatea artistice în... vacanță aproape permanent.

Aceste echipe de teatru — cînd au activitate, joacă drame comedii — activînd numai cînd sînt concursuri înseamnă că umși și cu... farse.

CURSE CLANDESTINE

Tractoristul Pop Petru de la stațiunea I.M.T.F. Aleșd, (raionul Oradea) se «specializase» în... cu

C. CRISTOBALD

LA CATASTIF

PERLELE FALSE

Perlele false în sticlă săpate
Ieftin tezaur de trib sau de ținc
Ca niște bile de joc, colorate,
Pe rochia mea albă, vulgar le arunc.

O, de n-ai fi tu — COMODITATE —
Ași cobori, după scoici, în adînc.

DIFERENȚE

Are trandafirul spini,
Ghimpi și mărăcinul are
Pentru ce atunci înclini
Să-l iubești pe primul, oare?

Primul apără o floare
Celălalt, otrăvi amare.

ARTA

Nu-i de mirare
Că cioara vrea să cînte ca o privighetoare.
Faptul ar trezi interes
dacă lucrul s-ar petrece
îmers.

Adică: privighetoarea să vrea
ca cioara să cînte: cra, cra!
Numai că, dintre toate,
privighetoarea de vrea
s-o imite — ea poate.

«FEMINISTĂ»

O sală de expoziție: tablouri.
Maimușele, pîlc, doar la unul, — sub grindă.
Un pictor celebru? Un Dali cu carouri?
O nouă Giocondă, mai pură, mai blindă?

Eroare totală! Era o oglindă.

RODICA TOTT

Diverse
DEZVOLTĂRI

Știi ce este o sală de meditații?
Este o sală în care copiii sînt meditați de către profesorii lor. Asemenea săli are și Casa de copii școlari nr. 6 din București, raionul N. Bălcescu. Dar știi ce necesită o asemenea sală pentru ca meditațiile să dea roade? Ce? Liniște? Nu! Atenție din partea copiilor? Nuuu! Cunoașterea materiei de către profesori? Nici! Să vă spunem noi: covoare persane! Nu zimbiți pentru că habar n-aveți de pedagogie.

Se pare că ultimele metode pedagogice spun (ținînd seama de procedeul directorului școlii M. Minea și contabilului G. Dincu-Șincan) că oriunde răsare o sală de meditație, urgent bagi în ea un covor persan de 3 000 de lei. Dumnealor au achiziționat, de pildă, trei covoare, deci 9 000 de lei, așa că acum meditațiile în sălile respective au devenit extrem de valoroase.

Se pare numai că cei doi responsabili au meditat cam puțin pentru că, trași la răspundere, au comunicat în scris (cităm din adresa nr. 87/1966 către Sfatul popular al raionului N. Bălcescu): «...cele existente sînt rupte și nu au fost scoase la casare numai pentru motivul ca sălile de meditație să nu rămîină fără covoare. Covoarele sînt necesare pentru a-i proteja pe copii contra răcelii, pentru a le forma gustul pentru frumos și în special pentru a-i obișnui cu disciplina în sensul de a prețui și păstra lucrurile din casă».

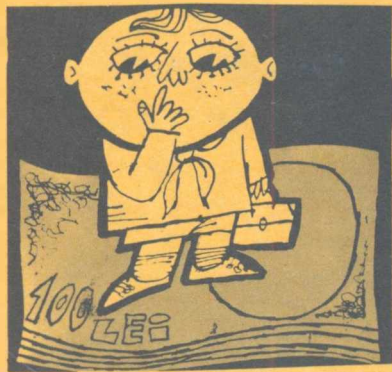
Total 9 000 de lei (Nouă mii).

Credem că disciplina obișnuinții de a păstra lucrurile din casă și gustul pentru frumos s-ar putea forma și la un preț mai mic. Că dacă îi luăm de mici să-i disciplinăm cu persane, unde ajungem? În liceu n-o să-i putem astîmpăra decît cu Fiat 1300! Că nici ăla nu-i urît și formează gustul pentru frumos!

Ca să nu mai spunem că în aceeași adresă, tovarășii respectivi solicită și o cantitate de traseu-faleză care este o pinză ce protejează covoarele, întinzînd-o peste ele!

Sîntem de acord: cu pinza asta dezvoltă «păstrarea lucrurilor din casă»! Dar dacă acoperi cu ea covoarele, nu s-a ales praful din «dezvoltarea gustului pentru frumos»? Ba s-a cam ales!

Dar nu-i păcat de 9 000 de lei, frate? E clar! Cînd erați mici nu s-a ocupat nimeni de dv. la punctul «dezvoltare gust pentru nu aruncați bani pe fereastră»?

landestine, adică în transporturi particulare cu tractorul întreprinderii și în beneficiul lui.

I s-au constatat nu mai puțin de... 14 asemenea curse.

Rezultatul: șase luni închisoare și 1 426 lei despăgubiri.

Despre cîte un șofer sau tractorist care face cîte o asemenea cursă clandestină și e dovedit, se zice că... căzut în propria sa... cursă.

Pop Petru i-a întrecut pe toți: el a căzut în... 14 curse.

PODGORENII VESELI

Cooperativa agricolă de producție din comuna Cricău (raionul Alba) produce și vin. Atît de mult vin produce că «nici nu știe» cit are.

La un control efectuat de «organele raionale» s-au găsit 1 200 de litri de vin... în plus. Adică «neregistrați» în scripte.

Cum au explicat președintele Joldaru Petru și secretarul Iacșa Dorin acest «plus», nu știm. Dar sfatul popular al raionului, fiind sesizat despre această treabă, a răspuns cu candoare: e adevărat, cei 1 200 de litri vin nu erau înregistrați în

scripte, dar despre acest lucru... știa întregul consiliu de conducere al cooperativei.

În ce scop conducerea cooperativei «știa» dar nu înregistra, sfatul raional nu precizează.

Personajul din comedia lui Caragiale zicea: trădare să fie, dar să știm și noi. Conducerea cooperativei din Cricău zice: neregulă este, dar... cu consimțămîntul nostru.

Iar sfatul raional are aerul să considere că faptul e perfect normal, că ceea ce s-a constatat e frumos și cinstit.

Curat cinstit!

LEUL, VULPEA ȘI URZICA

Fabulă.

Leul se numea Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini. Vulpea hălăduia într-un crînguleț numit «Uzina de utilaj de morărit» din comuna Topleț (raionul Orșova, regiunea Banat) unde — fiind în mai multe exemplare — avea diverse funcții: șef de atelier, șef de protecția muncii, casier etc.

Și cînd Vulpea cea multiplă greșea cîte ceva, urma să fie «judecată»

de către Leu. Procedura pricinii, sau cum am zice azi sesizarea, o îndeplinea trufandaua aceea care, în termeni de fabulă, se cheamă Urzica.

Și se înfățișează într-o zi, la grăfă (la Urzica) niște... iepurași, rățuște, vrăbiuțe (salariați ai crîngulețului) pe care îi avea și Vulpea în schemă ca fraieri (cuvînt arhaic) și s-au plîns ei că, în crînguleț, ba se lucrează în asalt, ba că pe căile de comunicație din ateliere se aglomerează utilaje și produse încît munca și circulația sînt dificile, ba — colac peste pupăză (fiindcă în crînguleț se aflau și pupeze) sînt uneori obligați salariații să plătească la leafă cîte 5 lei de căciulă «pentru sprijinirea» echipei de fotbal «Metalul» din Topleț, — tot atîtea neajunsuri pe care salariații nu le agreează.

Scurt, sesizare din partea Urzicii către conducerea uzinei din Topleț: Dumneavoastră ce părere aveți?

Răspunsul uzinei (influențat de vreo Vulpe): Nu e chiar așa. E altfel. Adică e bine. Iar chestia cu cîte 5 lei de căciulă pentru echipa de fotbal nici nu e adevărată, și

spre convingere vă trimitem tabelul cu cei 36 de salariați care... au plătit.

Urzica: Mărite Leu, judecă acum tu.

Leul ministerial: Am judecat așa. N-am cercetat la fața locului. Am întreat-o pe Vulpe, prin poștă, cum e. Vulpea mi-a răspuns că nu-i așa. Că e altfel. Adică e bine. Și gata.

Urzica (reflectînd ca în fabule): Un asemenea procedeu din partea unui leu de fabulă e un procedeu, pur și simplu... fabulos.

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Inferurban 27
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Științei”
44.601

LA DIVORT

- Cu care vrei să rămii, puștiule?
- Cu amîndoi, dar să-i puneți să scrie în fiecare zi de o sută